Του **Μιχάλη Ρίζου**

▸ Ο Βρούτσης προχωρά στην πλήρη εφαρμογή της σφαγής του νόμου Κατρούγκαλου, «επικοινωνιακές» αυξήσεις, μόνο για όσους έχουν πάνω από 30 έτη δουλειάς

Έχει γίνει πλέον εθιμικός κανόνας και «εθνική» πολιτική της τελευταίας 15ετίας, κάθε κυβέρνηση να φέρνει και από έναν αντεργατικό νόμο για την κοινωνική ασφάλιση. Αυτή τη φορά ο νέος νόμος έχει νονό του τον υπουργό Εργασίας Γ. Βρούτση.

Παρότι η κυβερνητική προπαγάνδα θέλει να πείσει ότι ο νέος νόμος ανατρέπει τους προηγούμενους επί το φιλολαϊκότερο, ο υπουργός σε μια έκρηξη ειλικρίνειας δήλωσε ότι δεν θέλει να ακούγεται ως ιδιοκτήτης του («δεν με καλύπτει η έκφραση νόμος Βρούτση» είπε), μη θέλοντας προφανώς να αφαιρέσει το copyright από τους προκατόχους του Κατρούγκαλο, Λοβέρδο, Κουτρουμάνη. Το κράτος και η αντεργατική πολιτική έχουν συνέχεια και προπαντός συναίνεση. Ο νόμος συνοπτικά:
α)Επιταχύνει την πλήρη εφαρμογή, σε όλη του τη φιλοσοφία, του νόμου Κατρούγκαλου —προεκλογικά η ΝΔ υπόσχονταν κατάργησή. β) Επιβεβαιώνει τη διχοτόμηση της σύνταξης σε «εθνική» –σύνταξη πείνας των 384 ευρώ που κι αυτή θα εξαρτάται από τις δημοσιονομικές ανάγκες– και ανταποδοτική (κεφαλαιοποιητική – μη εγγυημένη κρατικά). γ) Οι συντελεστές αναπλήρωσης για το ανταποδοτικό μέρος παραμένουν αυτοί που ορίζει ο νόμος Κατρούγκαλου — δραστικά περικομμένοι σε σχέση με το παρελθόν. Σε συνδυασμό με το ότι ο συντάξιμος μισθός υπολογίζεται όχι με την τελευταία (καλύτερη) 5ετία, αλλά με το μέσο όρο ολόκληρου του εργάσιμου βίου, σφαγιάζεται η σύνταξη για το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων. δ) Διατηρούνται για όλους τα όρια συνταξιοδότησης στα 67 χρόνια ή στα 62 χρόνια με 40(!) χρόνια υπηρεσίας — δηλαδή το τρίτο μνημόνιο που ψήφισαν μαζί ΝΔ-

ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ. Διατηρείται η αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης για τις γυναίκες κατά 5 χρόνια και μάλιστα στο όνομα της «ισότητας». ε) Καταργούνται αμετάκλητα η 13η και 14η σύνταξη. στ) Θεωρείται δεδομένη η λεηλασία των 80 δισ. ευρώ από τα ασφαλιστικά ταμεία. ζ) Η ενοποίηση-ένταξη του σημερινού ΕΤΕΑΕΠ –επικουρικές και εφάπαξ– στον ΕΦΚΑ με την ταυτόχρονη δυνατότητα ένταξης –προαιρετικά– νέων ομάδων ασφαλισμένων (αυτοαπασχολούμενων, αγροτών και επιστημόνων) με κεφαλαιοποιητική λογική, αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για λεηλασία των αποθεματικών του επικουρικού (7 δισ. σήμερα) και την πλήρη κατάργηση ή ιδιωτικοποίηση των επικουρικών συντάξεων, πιθανά με νέο νομοσχέδιο εντός 2020 — προχθεσινές δηλώσεις Μητσοτάκη. η) Περιορίζονται τα βαρέα και ανθυγιεινά σε ελάχιστες κατηγορίες εργαζομένων.

Μάταια η κυβέρνηση, τα ΜΜΕ και τα επιτελεία «ψυχολογικού πολέμου» προσπαθούν να πείσουν για αυξήσεις μέσω των συντελεστών αναπλήρωσης. Τα μικρά αυτά ποσά αυξήσεων αφορούν μόνο ασφαλισμένους που έχουν πάνω από 9.000 μέρες ασφάλισης (30 έτη), καθώς και στη δυνατότητα που δίνει ο νέος νόμος σε ελεύθερους επαγγελματίες, επιστήμονες και αγρότες να «επιλέγουν» την ασφαλιστική τους κλάση, άρα και το ύψος των εισφορών τους, σε αντιπαραβολή δήθεν με τον νόμο Κατρούγκαλου. Απαιτεί σκέτη κοροϊδία και πρόκληση όταν όλοι γνωρίζουν ότι στις συνθήκες που εργάζονται οι σημερινοί ασφαλισμένοι και ιδιαίτερα οι νέες γενιές, το ποσοστό των ασφαλισμένων που θα ξεπερνά τα 9.000 ένσημα θα είναι ελάχιστο.

Το νέο τοπίο οδηγεί αντικειμενικά σε θέση μάχης το ταξικό εργατικό κίνημα. Ωστόσο μια νικηφόρα αναμέτρηση για το Ασφαλιστικό, προϋποθέτει στρατηγική επαναχάραξη των γραμμών και αποσαφήνιση των βασικών αξόνων μιας εργατικής απάντησης. Έτσι:

1) Η κοινωνική ασφάλιση δεν είναι μόνο συντάξεις και υπόθεση των ηλικιωμένων. Αφορά τη σημερινή εργατική βάρδια, διότι οι εισφορές για σύνταξη και υγεία αποτελούν μέρος του μισθού, εντάσσονται στη σχέση αξίας εργατικής δύναμης και υπεραξίας που κλέβει το κεφάλαιο. Η προκλητική π.χ. μείωση των εργοδοτικών εισφορών ως «επενδυτικό κίνητρο κερδοφορίας» μεγεθύνει τον κλεμμένο μισθό από το αφεντικό, μειώνει το αποθεματικό του εργαζόμενου.

2) Η κοινωνική ασφάλιση είναι υπόθεση του παρόντος, των νέων εργαζόμενων και όχι του μέλλοντος. Δεν πρόκειται για αλληλεγγύη γενεών αλλά για εργατική ενότητα. Χωρίς δουλειά σταθερή, με πλήρη δικαιώματα, με συντάξιμα τα χρόνια ανεργίας, η σύνταξη θα μετατραπεί σε κοινωνικό βοήθημα. Η νέα βάρδια της ελαστικής εργασίας πρέπει να πρωταγωνιστήσει στη μάχη.

3) Η κοινωνική ασφάλιση δεν είναι ατομική, ανταποδοτική υπόθεση ούτε προνόμιο κάποιου κλάδου ή ομάδας εργαζομένων. Η λογική της ιδιωτικής ασφάλισης ή του επαγγελματικού ταμείου όχι μόνο δεν εξασφαλίζει τίποτα αλλά καταργεί τη συλλογικότητα, τις συλλογικές συμβάσεις, κατακερματίζει τις διεκδικήσεις, μολύνει τις εργατικές συνειδήσεις με τη λογική της αγοράς — παίρνεις ό,τι πληρώνεις ή καλύτερα ό,τι τζογάρεις.

> Το ασφαλιστικό αφορά ιδιαίτερα τη νέα βάρδια που πρέπει να πρωταγωνιστήσει στη μάχη

4) Η κοινωνική ασφάλιση αφορά τη φθορά της εργατικής δύναμης. Η μανιώδης πρακτική του σημερινού ολοκληρωτικού καπιταλισμού για δουλειά μέχρι τα βαθιά γεράματα (μέγιστη σε ένταση, ποιότητα και διάρκεια απομύζηση υπεραξίας) πρέπει να ανατραπεί. Φέρνοντας στο επίκεντρο τη μάχη για τη μείωση του χρόνου εργασίας αλλά και του συντάξιμου χρόνου. Της πλήρους, καθολικής και δωρεάν δημόσιας υγείας.

5) Η κοινωνική ασφάλιση αφορά και τη μάχη του εργατικού κινήματος απέναντι στο αστικό κράτος (εθνικό και υπερεθνικό) που όχι μόνο καταστέλλει, αλλά ληστεύει ανοιχτά ακόμα και τα αποθεματικά που βγήκαν με αίμα από το υστέρημα του εργάτη.

6) Η κοινωνική ασφάλιση αφορά και την περίθαλψη. Οι υγειονομικές εισφορές καταληστεύονται υπέρ των ιδιωτικών αλυσίδων μέσα από τη συγκρότηση ενιαίας αγοράς υπηρεσιών υγείας ΕΣΥ-ιδιωτών παρόχων-ασφαλιστικών εταιρειών (ΣΔΙΤ).

Η μάχη είναι μπροστά μας και θα είναι σκληρή. Έχουμε τα εφόδια για να αναμετρηθούμε!

Πηγή: **ΠΡΙΝ**